

MAAGD VAN DIE

SEE

NO 3
DIE TIER
VAN SIAM

MEIRING FOUCHE

In die dowwe lig van fakkels kan hy die man se skaduwee teen die traliewerk sien. Hy kom tot hier by die traliewerk, toe draai hy om. Simon kan dit hoor aan die voetstappe. Hy waag dit om sy kop te lig en sien die man omtrent drie tree van hom af terugstap met die swaard blinkend in sy hand.

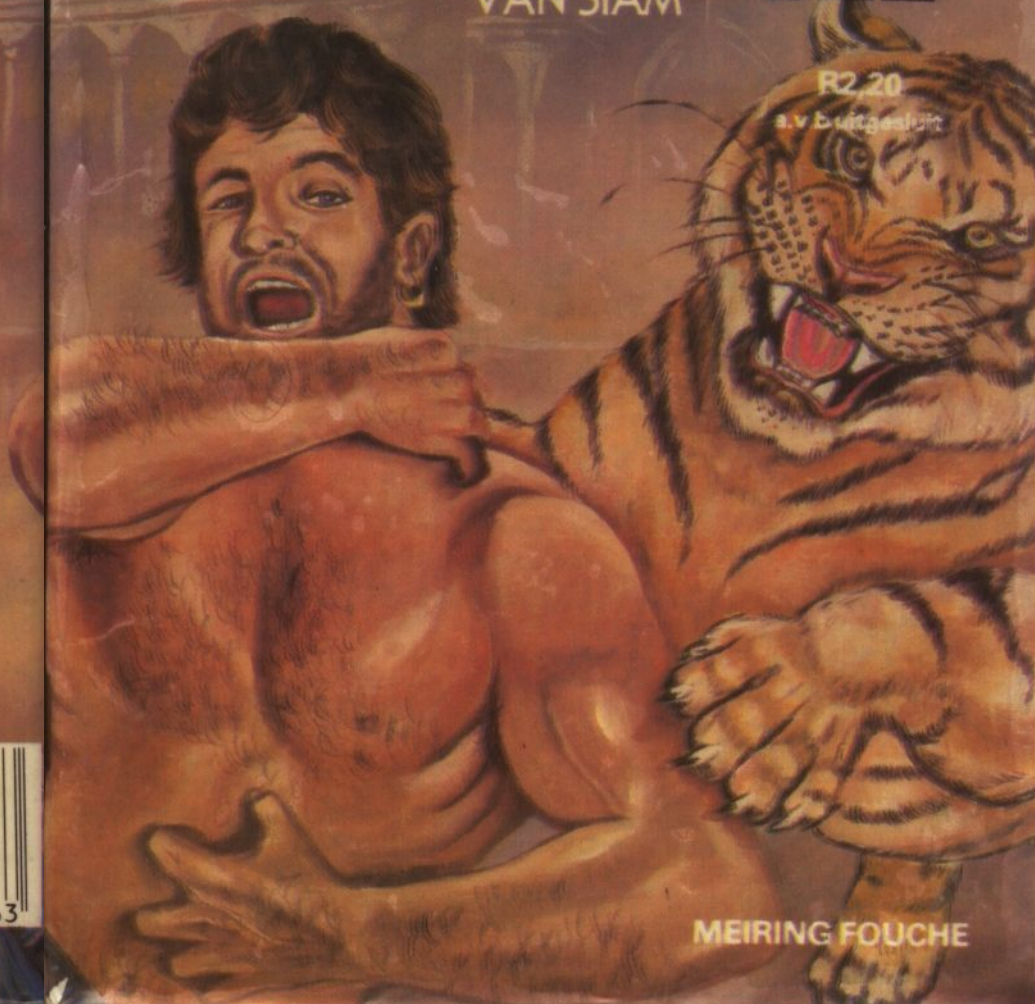
Die seevaarder weet dat dit nou sy kans is. Hy glip oor die traliewerk, geluidloos soos 'n kat, en toe slaan hy agter die stapel hout neer. Simon lê vas teen die hoop hout en loer om die kant. Hy sien die wag terugstap in die rigting van die kajuit, maar draai dan om en stap terug. Voetjie vir voetjie kom die man nader tot vlak by Simon sodat hy sy hande kan uitsteek en die man se voete kan aanraak.

Stofomslag: Willie du Plooy

MAAGD VAN DIE SEE

NO 3
DIE TIER
VAN SIAM

R2,20
a.v. buitgesluit

6 000256 000063

MEIRING FOUCHE

Op 'n verre eiland is daar 'n fantastiese skat - 'n seerowerskat wat sy baas verloor het. En nou is 'n nuwe baas op pad soontoe. . . 'n nuwe baas wat glad 'n ander doel het met daardie skat as wat die seerower gehad het wat die skat daar gaan bêre het.

Dis Simon Verbeeck, die skrik van die wêreld se seerowers, wat op pad is na die verlate eiland om daardie skat te gaan haal. Soos gewoonlik berei hy hom voor vir allerlei gevare, maar in sy wildste drome kon hy nie voorsien wat hy op hierdie eiland sou aantref nie. . .

Hoofstuk 1

Dit is nou al dae lank dat die seilskip, die Maagd van die See, rustig en vinnig deur die Indiese Oseaan ploeg. Maar nou het die mooi vaartuig al byna sy bestemming bereik. Dit is 'n afgeleë en eienaardige bestemming, sonder enige gevaar daaraan verbonde, maar tog buitengewoon.

Daar is 'n man in die kraaines, en op die dek is almal met hul onderskeie pligte besig. Party skrop, ander werskaf aan die seile en nog ander vat hier en daar iets raak. Dit is van stiltes soos hierdie wat die seeman gebruik maak om sy vaartuig in orde te kry. Die kanonluike van die Maagd van die See is toe. Die manne op dek is nie bewapen nie. Geen gevaar word verwag nie.

Die enigste twee op die vaartuig wat op die oomblik danig wakker is, is die man in die kraaines en die stuurman. Veral die man in die kraaines, want hy het 'n baie uitdruklike bevel om sy oë oop te hou en die omliggende see noukeurig te bespied. 'n Mens weet nooit wanneer jy 'n seerower of twee raakloop nie. Hulle is baie lief daarvoor om hier op die oostelike seeroetes sommer op die horison te verskyn en jou lewe te vergal.

In die kapteinskajuit sit drie manne by 'n kaarttafel. Die een is groot en donker en sy naam is Simon Verbeeck. Die tweede is lank en blond. Sy naam is Wilhelm Rieckert.

Die derde een is kort en onbenullig. Hy heet John Tobey.

Simon Verbeeck en Wilhelm Rieckert, Simon se regterhand hier op die Maagd van die See, is toeskouers. Die man wat werk, is John Tobey. Elke keer beduie Tobey iets met sy hande of met sy oë. Hy kan nie praat nie want sy tong is uitgesny.

John Tobey is besig om 'n landkaart te teken. Hy doen dit deeglik en netjies. Die stuk perkament waarop hy die kaart teken, word deur vier gewiggies op die kaarttafel vasgedruk. Tobey se vingers is stewig om die gansveer geklem terwyl dit oor die perkament kras. Eers teken hy die buitelyn van 'n eiland. Dan dui hy die palmpantasies aan wat tot byna teen die see kom. Dan gaan hy verder na die binneland en uiteindelik maak hy 'n kolletjie op die kaart met 'n kring daarom.

John Tobey lyk baie voldaan toe hy klaar is. „Ek dink dit is waar die skat geleë is” beduie Tobey. „Ek doen dit alles uit my geheue maar dit is omtrent waar die skat moet lê.”

„Is jy heeltemal seker?” vra Simon.

„Wel,” antwoord Tobey, „dit is maar by benadering. Wanneer ons eers op die eiland is, sal ek presies kan sê.”

„Wat ek bedoel,” sê Simon, „is jy heeltemal seker dat daar ’n skat begrawe is, John Tobey?”

Tobey glimlag. Hy praat weer met sy vingers. „Ek is so seker as wat ek leef,” beduie hy. „Die skat is daar, tensy iemand dit verwyder het. Ek het dit self help begrawe. Daarom is my tong uitgesny. Daarom het ek maande alleen op daardie eiland gebly. Ek het jou tog al die hele verhaal vertel, Simon Verbeeck.”

Dit is waar. Tobey het Simon Verbeeck die verhaal al so dikwels vertel. Op Simon se versoek het hy dit eenkeer volledig op perkament uitgeskryf. Die donker seevaarder het dit toe alles gelees. Dit is ’n fantastiese verhaal van rykdom en wreedheid. Die seerower in wie se geselskap Tobey was, het hom met hom saamgeneem toe hy die skat gaan begrawe het. En omdat hy heeltemal seker wou maak dat niemand ooit sal weet waar dit is nie, het hy Tobey se tong laat uitsny en hom op die eiland agtergelaat. Intussen het die seerower te sterwe gekom. Die skat moet na die waarskynlikheid nog rus waar dit begrawe is.

Simon Verbeeck het John Tobey destyds op die eiland gevind maar weens omstandighede kon hy nie na die skat soek nie. Hy het hom oor Tobey ontferm en John Tobey het een van sy trouste en mees gewaardeerde bemanningslede geword. Ook een van die dapperste. Een van die waaghalsigste.

Die eiland wat John Tobey geteken het, lê teenoor die ooskus van Siam. Dit is ’n betreklik klein eiland wanneer jy daarna kyk op ’n landkaart, maar wanneer jy daarop is, dan is dit nie so danig klein nie. Daar is ruie woude op, daar is selfs ’n klein berg. Daar is fonteine, digte struikgewas en die pragtigste strande wat ’n mens jou kan voorstel. Dit is een van die juwele van die Ooste en dit is volkome onbewoon.

„Nou wat maak ons met jou John Tobey as ons daar aankom en die skat is nie daar nie?” vra Wilhelm Rieckert tergend. „Kan ons dan maar jou ore afsny?”

Tobey beduie weer vinnig met die vingers. „As die skat nie daar is nie,” sê hy, „dan is dit nie my skuld nie.”

Vir Simon Verbeeck, die gevreesde en gehate jagter van seerowers, is hierdie voorwaar ’n eienaardige sending. Dit gebeur min

dat hy na ’n skat soek, maar hierdie keer soek hy na ’n skat. Hy het ’n goeie doel daarmee. Deur baie jare is dit al sy begeerte om die ouer lede van sy bestemming wat eintlik nie meer in staat is om hul werk behoorlik te doen nie, te vervang met jonger manne, en om dan daardie oues van dae iewers op die grond te vestig. Met dié doel wil hy graag ’n stuk grond in die hande kry aan die Kaap die Goeie Hoop. Maar om dit te doen, moet hy die geld hê, en dit het hy nie. Hy het daaraan gedink om hierdie skat te kom opdiep, dit van die hand te sit, en die geld te gebruik om ’n nedersetting te koop vir bejaarde bemanningslede, nie alleen van sy vaartuig nie, maar ook van ander vaartuie.

„Jy sê die eiland is volkome onbewoon?”

John Tobey knik heftig. Op vingertaal beduie hy dat daar nie ’n lewende siel op die eiland was solank hy daar was nie. Hy het dit van hoek tot kant deurgestap. Hy het genoeg tyd gehad om dit te doen, want hy was baie, baie lank alleen op die eiland.

Hy dink byna weemoedig terug aan die tyd wat hy op dié paradys deurgebring het. Dit was die eensaamste tyd van sy lewe en hy het geglo dat hy nooit gered sou word nie. Hy het vas geglo dat hy die res van sy lewe hier sou moes deurbbring. Net hy en die seerowerkaptein het geweet van die skat wat hier begrawe is, maar hy weet dat die lewens van seerowerkapteins maar van korte duur is. Toe die maande verbygegaan het en die seerower nie teruggekem het om sy skat op te eis nie, het Tobey afgelei dat hy omgekem het.

Tobey het geleef deur vis te vang, kokosneute te eet en die melk te drink, van sandkrappe, van krewes wat hy gevang het in die vlak water, van seeskilpaaie wat hy duskant die koraalrif in hande gekry het. Aan kos het hy nooit behoefte gehad nie, maar wel aan geselskap.

Die kaart is nou klaar geteken. Dit is noukeurig ondersoek deur Simon Verbeeck en Wilhelm Rieckert. Hulle is pas daarmee klaar toe ’n seeman die kajuit binnegehardloop kom.

„’n Eiland reg voor,” vertel die seeman.

Simon Verbeeck, Wilhelm Rieckert en John Tobey vlieg op en hardloop die kajuit uit.

„Wat sien jy?” skreeu Simon vir die man in die kraaines.

„Ek sien land,” roep die man terug en in sy stem is daar die geesdrif wat ’n seeman se stem altyd kenmerk wanneer hy land

Die Maagd van die See

gewaar.

„Waar?” vra Simon.

„Reg voor,” skreeu die kraainesman terug.

Simon glimlag vir Wilhelm Rieckert. „Ons kan ons rigting darem goed bereken, nie waar nie, Wilhelm?”

„Ja, ek moet sê,” antwoord Rieckert, „dit is iets wat ons kan doen.”

Simon haas hom na die voorstewe en bring die klein teleskoop voor sy oog. Ver op die horison, net soos 'n donker vlek, sien hy die eiland uit die eindelose oseaan opdoem. Sy hart spring in hom op. Dit was 'n veilige vaart vanaf die Kaap die Goeie Hoop. Geen teëspoed en geen voorval nie. Hy hoop maar net dat hulle op die eiland sal vind wat hulle gekom het om te soek. As hy daarin slaag om die skat op te diep, is hy van plan om terug te vaar teenoor die kus van Siam, deur die straat van Malakka tot aan die Weskus van Maleia. Daar wil hy 'n skeepsvrag hout en ivoor laai om dit te gaan verhandel in die Kaap die Goeie Hoop.

Hulle bereik die eiland in die laat namiddag en op 'n afstand lyk dit soos 'n blou juweel. Dit lê daar omring deur sy spierwit strande en daar is 'n blougerige wasigheid oor die ruie plantegroei van die klein eiland. Simon gaan staan nou self by die stuurman want hy weet hoe verraderlik dit om hierdie eilande in die Ooste is. Byna sonder uitsondering is hulle omring deur koraalriwwe, en Simon Verbeeck wil nie graag dat sy trotse vaartuig hom te pletter loop op een van die riwwe nie. Hy het twee dieptemeters. Die een op bakboord en die een op stuurboord, hier by die voorstewe. Elke keer vermaan hy hulle om sekuur te meet maar die manne weet self wat dit beteken as hulle verkeerd meet.

Toe Simon die eiland tot op 'n veilige afstand genader het, beveel hy dat anker gegooi moet word. Dit is te laat om nou aan wal te gaan. Simon Verbeeck het al geleer dat die see, en veral ook eilande, soms lelike verrassings oplewer. Hy het 'n gevoel dat hy hierdie vreemde eiland nie nou moet binnegaan nie. Hy moet wag totdat dit weer lig is. Totdat hy volkome voorberei is.

Die anker word uitgegooi en die Maagd van die See kom tot stilstand buite die koraalrif van die eiland. Die skipper gee bevel dat twee langskuite gereed gemaak moet word om vroeg die volgende oggend 'n aantal manne aan wal te neem. Hy beveel die manne om hul wapens in orde te kry. Hy beveel hulle dat grawe in

Die Maagd van die See

die skuite geplaas moet word. Alles word gedoen soos hy beveel en hy besluit om die aand vroeg te gaan rus.

„Hoeveel manne neem jy môre aan wal, Simon?” vra Wilhelm Rieckert.

„Driekwart van die bemanning,” antwoord Simon. „Ek dink ons sal drie skuite moet vat.”

„Is dit nie 'n bietjie gewaagd nie?” vra Rieckert.

„Ek dink nie so nie,” antwoord Simon. „Ek gewaar geen vaartuig hier by die eiland nie.”

„Ons kon nie anderkant die eiland sien nie, jy weet, Simon.”

„Dit is ook weer waar,” antwoord die skipper. „Ons was 'n bietjie dom, nie waar nie?”

„Soos ek hierdie streke ken,” sê Wilhelm Rieckert, „dan sou ek eers om die eiland gevaar het om te sien of alles pluis is.”

„Nou goed,” sê Simon. „Hierdie keer het jy verder gedink as ek, Wilhelm Rieckert. Wat sou ek sonder jou aangevang het? Om die sonde voor te wees, sal ons môre teen dagbreek anker lig en eers rondom die eiland vaar om te sien of alles reg is. Dan gaan ons aan wal.”

„Waarom wil jy so baie manne saamvat?” vra Wilhelm.

Simon glimlag. „Ek is 'n verstandige man, net soos jy, Wilhelm. 'n Mens kan nooit weet watter verrassing daar op die eiland wag nie.”

„'n Verrassing?” vra Wilhelm. „John Tobey sê die eiland is onbewoon.”

„Dit is 'n hele paar jaar gelede dat Tobey hier was,” sê Simon.

„En onthou, hierdie eiland is glad nie so ver van die kus van Siam nie. Nee, ek vat 'n hele klomp manne saam. Ek wil nie op die eiland oorrompel of verras word nie.”

Wilhelm draai om om te gaan slaap. „Bring vir ons elkeen 'n beker wyn,” versoek Simon en oor die wyn bespreek hulle die skat wat hier begrawe lê. Volgens John Tobey is dit een van die kosbaarste wat nog ooit hande verwissel het tussen die regmatige eienaars en die seerowers. Die skat is gedra deur 'n Spaanse galjoen wat op pad was na die Wes-Indiese eilande. Daar is nie veel geld in die skat nie. Dit is meestal goud en silwer in die vorm van juwele wat deur die Spaanse goewerneur van een van die eilande laat kom is om onder die mooi vroue van die eiland uit te deel. 'n

Deel van die skat is van die Spaanse kroonjuwele wat vir veilige

Die Maagd van die See

bewaring na die Wes-Indiese eilande gestuur is. Hierdie Spaanse galjoen is deur die seerower voorgekeer en daar is op die fantasiese skat beslag gelê.

„Nou wonder ek,” vra Simon, „of lede van die seerower se bemanning dan nie weet van die skat nie. John Tobey was tog seker nie die enigste lid van die bemanning nie.”

„Tobey het my al herhaalde male verseker,” antwoord Wilhelm Rieckert „dat net hy en die kaptein daardie skat gaan begrawe het. Geen ander lewende mens het geweet waar hulle dit weggeleë het nie. En om na so 'n skat te soek op 'n eiland soos hierdie, sal wees om te soek na die spreekwoordelike naald in die hooimied. Tobey sê dat hy en die kaptein die skat begrawe het en onmiddellik daarna het hulle vertrek. Daar was nie die vaagste moontlikheid dat een van die bemanningslede of 'n groep aan wal kon gegaan het nie.”

Hulle drink hul wyn uit en toe gaan Wilhelm Rieckert vort om te gaan slaap. Simon gaan klim in sy slaapbank. 'n Stil, onbewoonde eiland en tog voel hulle altwee 'n bietjie agterdogtig. Dit is byna asof dit te goed is om waar te wees. Lewers is daar iets wat hulle waarsku, en hoewel hulle dit nie kan omskryf of bepaal nie, kan hulle dit duidelik aanvoel.

Die nag verloop ewewel sonder enige voorval, net soos die seereis hierheen, en toe Simon Verbeeck die volgende oggend vroeg teen dagbreek op dek kom, vind hy dat sy agterdog verskerp het. Hy voel 'n eienaardige onrus. Wanneer dinge so glad verloop, dan vertrou hy sake gewoonlik nie. Hy beveel dat die anker gelig word, en met behulp van die sagte bries swaai die Maagd van die See ewewydig met die eiland en begin daaromheen vaar. Hulle hou maar wyd, uit vrees vir die koraalriwwe, en Simon het 'n betroubare man bo in die kraaines.

Wilhelm Rieckert het ook opgestaan en hy en Simon bly op die dek. Verder en verder vaar hulle om die eiland en hulle bewonder die skoonheid daarvan in die vroeë lig. Dit lyk soos 'n paradys, maar daar is ook 'n eienaardige geheimsinnigheid aan. So asof daar in die ruie groen plantegroei iets skuil waarvan hulle nie bewus is nie. Maar hul vaart om die eiland lewer niks op nie. Dit is hoogwater en die see hardloop hoog teen die strande op tot aan die boomlyn. Hulle gewaar nie 'n vaartuig of iets wat hulle ontstem nie. En toe hulle 'n ruk na sonder die plek bereik waarvandaan

Die maagd van die See

hulle uitgevaar het, laat Simon weer anker gooi, en een, twee, drie laat hy drie skuite sak. Die manne wat hom moet vergesel, is reeds uitgesoek. Hulle is bewapen en gereed. Hulle klouter teen die toulere af in die skuite en weldra vertrek hulle deur die branding.

Die deel van die bemanning wat agterbly, staan nors teen die relings en kyk hul makkers agterna. Hulle wou almal graag aan wal gegaan het, nou moet hulle skip oppas. Simon voer bevel oor die een skuit wat heel voor is. Wilhelm Rieckert het bevel oor die tweede en John Tobey oor die derde.

Die manne hoef byna nie te roei nie, want die stoot van die branding is genoeg om die skuite te laat voortsnel na die spierwit strand. Daar is 'n sagte knarsing, 'n ruk en toe kom Simon se skuit tot stilstand. Hy spring uit en die manne volg hom. Die skuite word hoër gesleep sodat die water hulle nie weer kan terug suig nie.

John Tobey kyk met belangstelling na die plek waar hulle aan wal gekom het. Hier het hy baie eensame ure deurgebring om te sien of hy nie 'n vaartuig oor die oseaan aangeseil sien kom nie.

Hulle staan nog daar so rond en wag totdat die skuite uitgesleep is, toe Wilhelm Rieckert op Simon roep. Wilhelm het solank 'n entjie begin aanstryk. Toe Simon draai en na hom kyk, gewaar hy dat Wilhelm gebukkend staan met sy hande op sy knieë gedruk. Hy ondersoek iets op die grond. En toe Simon by hom aankom, sien hy onmiddellik wat dit is wat Wilhelm Rieckert se aandag gevange hou.

In die sagte wit seesand lê daar 'n duidelike kaalvoetspoor. Simon buk ook belangstellend. Dit is 'n korterige, smallerige spoor. Blykbaar het die persoon wat hier geloop het, net tot aan die kant van die bome gekom en toe omgesit. Simon en Wilhelm stap 'n entjie op die spoor. Hulle sien dat dit die hart van die eiland binnegaan.

Tussen die eerste palms gaan hulle staan. „Dan is hierdie eiland nie onbewoon soos ons gereken het nie,” sê Simon.

„Blykbaar!” sê Wilhelm Rieckert. „As ek moet sê, dan lyk dit vir my soos 'n vrou se spoor.” „Ja,” antwoord Wilhelm, „dit lyk byna so.”

Toe kyk hulle albei weg deur die palms in die rigting waar die rugtes begin. En hoewel hulle altwee geharde seemanne is, voel hulle 'n koue streep teen die rug af.

Simon Verbeeck roep sy klompie manne dadelik bymekaar. Hy beveel hulle om bymekaar te bly en nie ront en bont te drentel nie. „Ons het gemeen hierdie eiland is onbewoon,” sê Simon, „maar nou blyk dit dat hier 'n spoor is.”

„Sal die gode dan nie gee dat dit 'n vroumens is nie,” „Dit sal ons wel nog moet sien,” antwoord Simon. „Dalk is hier vir julle elkeen 'n aantreklike vrou op die eiland. Ek beveel dat julle by mekaar bly en julle gereed hou.”

Toe begin hy en Wilhelm Rieckert aanstryk al op die kaalvoetspoor langs. Die spoor lei hulle tussen die palmbome deur wat al digter word en wat later verwissel met ander soorte bome en struie. Sommer naby die strand begin dit steeds ruier word.

Een man wat die omgewing met die grootste belangstelling gadeslaan, is John Tobey. Hoe dieper hulle die eiland binnegaan, hoe groter word sy belangstelling. Hy weet dat hulle nie nou ver van die plek af kan wees waar die seerowerkaptein die skat begrawe het nie. Daar is egter nie nou tyd om na 'n skat te soek nie. Simon Verbeeck en Wilhelm Rieckert stryk vinnig aan op die kaalvoetspoor langs. Dit is duidelik genoeg op die sand. Hulle kyk of hulle nie ander spore sien nie, maar hulle gewaar niks.

Die bome om hulle word steeds hoër en digter. Die struikgewas wat na agtertoe slegs boskasies gevorm het, raak nou byna solied.

Dit is duidelik dat die persoon wat hier beweeg het, die eiland goed ken. Die spoor beweeg al deur die plekke waar dit nie so ruig is nie.

Simon en Wilhelm kyk nie net om hulle nie, maar ook op in die bome. 'n Mens kan nie weet wat hier op jou wag nie. Hy het van die manne beveel om agter hulle ook te kyk.

Hoe dieper hulle binnegaan hoe onrustiger word Simon. Hy kan die onrus glad nie verklaar nie, maar hy het die stellige indruk dat daar 'n rede voor moet wees.

Dit is duidelik dat die persoon wat hier gestap het, nie haastig was nie. Daar is nie gehardloop nie. Eerder 'n stywe stryk gestap.

Toe hulle hulle weer kom kry, is hulle aan die voet van die berg wat van die see af sigbaar was. Dit is nie besonder hoog nie en dit kan miskien eerder 'n rant genoem word. Dit is egter besonder

ruig. Blykbaar is die hange van die berg nog digter begroei as hier waar hulle beweeg het.

Hulle kom by 'n stroom water wat uit die berg kom en daar gaan lê hul om te drink. Dit is pragtige helder bergwater. Koel en verfrissend.

Dit is terwyl die manne lê en drink, dat Simon op hulle praat. 'n Verskynsel het hom voorgedoen wat die geharde seevaarder tot in sy murg ontstel het.

Die manne was so haastig om te drink dat feitlik almal gaan platval het, behalwe Simon en nog een of twee ander. Dit is toe die seeman sy kop optel en vorentoe kyk, dat hy die figuur anderkant die stroom op die oop kol sien.

Simon Verbeeck se regterhand het werktuiglik na sy pistool-sak geglip. Maar, dit lyk nie nodig om 'n pistool uit te ruk nie. Die eienaardige figuur wat verskyn het, bly botstil staan en kyk verbaas na die manne wat so lê en water drink.

Die manne kom onmiddellik orent toe Simon hulle beveel om dit te doen. Toe stap die seevaarder op 'n paar klippe oor die stroom tot digby die man wat daar staan.

'n Mens kan hom eintlik ook nie 'n man noem nie. Hy is veel eerder 'n voëlverskrikker. Sy klere is in toiings. Sy baard hang op sy bors. En sy hare is so lank dat sy kuif voor sy oë ahang. Hy lyk soos 'n outydse grotbewoner. Hy is vieslik vuil en Simon vererg hom daarvoor. Hier kan 'n mens gehawend wees, maar dit is nie nodig dat jy vuil moet wees nie. Hierdie vent lyk egter soos 'n teertou. Hy is 'n groot man, seker ongeveer 1,8 meter, effens geboë, kaalvoet en met twee glurende oë.

Simon en Wilhelm Rieckert betrag hom 'n rukkie aandagtig voordat Simon praat.

„Wie is jy maat?” vra hy.

Die man vee die hare uit sy oë, kyk 'n rukkie agterdogtig na Simon.

„Jy kan maar sê,” antwoord die seevaarder, „ons wil jou niks aandoen nie. Ons is vriende. Wie is jy?”

• Toe hy praat, is sy stem eienaardig fyn en hoog, byna soos die van 'n kind, en dit lyk asof daar waansin in sy oë is. Hy lyk nie heeltemal normaal nie.

„Ek is Alf Bailey.”

„Alf Bailey?” vra Simon. „'n Seerower?”